

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
Број: 11 0 У 023350 19 Увп
Бањалука, 10.6.2021. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу судија, Едине Чупељић, председника вијећа, те Страхине Ђурковића и Смиљане Мрше, чланова вијећа, уз учешће Маје Савић, као записничара, у управном спору по тужби Д. Ј. из Б., кога заступају пуномоћници Д. С. и А. Ч., адвокати из Б. (у даљем тексту: тужилац), против акта број 16-03/4-1-1-560-351/15 од 06.8.2018. године, туженог Министарства ..., у предмету утврђивања статуса ратног војног инвалида и права на личну инвалиднину, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 У 023350 18 У од 14.5.2019. године, на нејавној сједници вијећа одржаној 10.6.2021. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се уважава, пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 У 023350 18 У од 14.5.2019. године се преиначава на начин да се тужба уважава и оспорени акт поништава.

Тужени се обавезује да на име трошкова управног спора тужиоцу уплати износ од 1.755,00 КМ у року од 30 дана рачунајући од дана пријема ове пресуде, док се са вишком захтјева тужилац одбија.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба против оспореног акта ближе означеног у уводу ове пресуде, којим је у поступку ревизије поништено рјешење Одјељења ... Града Б. број 06-560-1013/09 од 25.3.2009. године и ријешено тако да се тужиоцу утврђује својство ратног војног инвалида (РВИ) IV категорије са 80% војног инвалидитета од 01.5.2008. до 15.02.2011. године по основу обољења задобијеног за вријеме вршења војне дужности као припадник Оружаних снага В. Р. С. (ОС ВРС) са правом на личну инвалиднину у мјесечном износу од 41% од основице и допунско материјално обезбијеђење 14% од основице, а од 16.02.2011. године, па надаље утврђује се својство РВИ IX категорије са 30% војног инвалидитета и правом на личну инвалиднину у проценту 6% од основице са исплатом почев од 01.03.2011. године па надаље док за то постоје законом прописани услови.

Одбијање тужбе образложено је разлозима да је тужени прибавио налаз и мишљење другостепене лекарске комисије број 331/18 од 25.7.2018. године која је увидом у медицинску документацију констатовала да је тужилац био учесник рата од 06.4.1992. до 08.02.1995. године, да су се током 1994. године код њега јавиле прве сметње

везане за кичму због чега је више пута прегледан од стране неуролога и физијатра, па му је успостављена Dg: cervikalni sindrom diskopatija C5-C6, spondiloza cervikalne kичme и да је оперативно збринут на Неурохирургији ВМА те године од када се и даље лијечи, па је цијењен по оцјенској Т-202 в) – 100% II група, те да је тужени поступио у извршењу пресуде Врховног суда број 11 0 У 016932 16 Увп од 13.6.2018. године; да се врши ревизија рјешења из 2009. године односно преиспитивање усклађености тог рјешења са материјалним прописима, а не одлучује се о повећању процента инвалидности, да је другостепена љекарска комисија анализом медицинске документације закључила да тужиоцу припада проценат инвалидитета који је прецизиран у „првом ставу оспореног акта“ при чему је дато образложење за поједине оцјенске тачке па уопштено приговарање тужиоца нема упоришта у доказима списка, а недостајуће у прошлом налазу било је образложење удјела војног инвалидитета који је комисија утврдила на 30% јер се, а што се темељи на стручном медицинском мишљењу, ради о дегенеративном обољењу кичменог стуба које је мултифакторијално условљено, а што тужилац није довео у питање; да погоршање здравственог стања може бити предмет оцјене у другом, а не у овом поступку; да немају упоришта приговори тужиоца да је медицинска документација погрешно цијењена, а суд је већ дао одговор да није извршен непосредни преглед. На крају истиче да је правилно примијењен члан 50 Закона о управним споровима („Сл. гласник РС”, број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС) и утврђен почетак остваривања права од 15.02.2011. године од „датума када се води поступак пред надлежним судом“.

Браговременим захтјевом за ванредно преиспитивање пресуде (у даљем тексту: захтјев) тужилац оспорава законитост те пресуде због повреде закона и повреде прописа о поступку која је могла бити од утицаја на рјешење ствари. Истиче да тужени и нижестепени суд само парафразирају досадашњи ток поступка игноришући ставове из ранијих пресуда Окружног суда и Врховног суда. Наглашава да се овај поступак води од 2009. године, јер тужени управо игнорише упуте судова чиме се обесмишљава вођење судског поступка, а што је у најмању руку непримјерено за ову врсту грађана. Тужени игнорише став из пресуде Врховног суда од 13.6.2018. године и доноси оспорени акт идентичан ранијем који је поништен пресудом Врховног суда, чиме се ствара потпуна правна несигурност, а у оспореном акту тужени не наводи конкретне одредбе Закона о правима бораца, војних инвалида и породица погинулих бораца Одбрамбено-отаџбинског рата Републике Српске („Сл. гласник РС“, број 134/11, 9/12 и 40/12 - у даљем тексту: Закон о правима бораца) које су примијењене приликом утврђивања права тужиоца. Највећи дио образложења другостепеног рјешења чини преписани извјештај другостепене љекарске комисије од 25.7.2018. године који налаз није ни јасан, ни потпун, јер код тужиоца није дошло до побољшања здравственог стања, већ је дошло до нових компликација што онемогућава обављање уобичајних животних функција па се ради о неоснованом умањењу групе и процента инвалидитета. Поступањем управних органа повријеђене су одредбе члана 5, 6, 7, 8, 9 и 10 Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“ број 13/02, 87/07, 50/10 и 66/18, у даљем тексту: ЗОУП), на штету тужиоца. Предлаже да се захтјев уважи, побијана пресуда преиначи или укине уз накнаду трошкова спора.

Тужени у одговору на захтјев истиче да су сви наводи цијењени од стране туженог, као и од стране нижестепеног суда, па предлаже да се захтјев одбије као неоснован.

Размотривши захтјев, пресуду и одговор на захтјев, те остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39 ЗУС, овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

По оцјени овог суда, правилно је становиште из образложења побијане пресуде да је налаз и мишљење другостепене љекарске комисије број 331/18 од 25.7.2018. године довољно образложено и јасно, па сходно томе да задовољава критеријуме из члана 5 став 2 Правилника о раду љекарских комисија за оцјену војног инвалидитета („Сл. гласник РС“ број 100/12, у даљем тексту: Правилник о раду љекарских комисија), да се на њему заснује оспорени акт.

У поменутом налазу се констатује да је тужилац био учесник ОС ВРС од 06.4.1992. до 08.02.1995. године, да су се током 1994. године код њега јавиле прве сметње везане за кичму због чега је више пута прегледан од стране неуролога и физијатра, па му је успостављена Dg: cervikalni sindrom diskopatija C5-C6, спондилоза цервикалне кичме и да је оперативно збринут на Неурохирургији ВМА те године од када се и даље лијечи, па је цијењен по оцјенској Т-202 в) – 100% II група, те да је тужени поступио у извршењу пресуде Врховног суда РС број 11 0 У 016932 16 Увп од 13.6.2018. године, јер је другостепена љекарска комисија анализом медицинске документације закључила да тужиоцу припада проценат инвалидитета који је прецизиран у првом ставу оспореног акта.

Из наведеног произлази да је другостепена љекарска комисија дала довољно јасно и потпуно образложење у погледу смањења процента војног инвалидитета које је засновано на приложеној медицинској документацији, које је могло послужити као основ за доношење оспореног акта. У том правцу нису основани приговори тужиоца да није дато образложење због чега је дошло до смањења процента војног инвалидитета, јер је побијаном пресудом ваљано образложеним разлозима правилно оцијењена законитост оспореног акта у погледу уврђеног статуса РВИ IX категорије.

Међутим, у погледу почетка остваривања права по основу утврђеног статуса РВИ IX категорије оспорени акт није законит.

Наиме, могућност поништења рјешења према одредби члана 96 став 1 и 2 Закона о правима бораца, војних инвалида и породица погинулих бораца Одбрамбено-отаџбинског рата Републике Српске („Сл. гласник РС“ број 55/07, 59/08 и 118/09, у даљем тексту: Закон), на које се позива тужени прописана је само изузетно у случајевима из одредбе члана 95 став 3 тога закона, као и случају када се врши ревизија рјешења којом се странци признаје само статус у складу са овим законом. Одредба члана 95 став 3 тог закона прописује да ревизија не одлаже извршење рјешења осим рјешења донијетог у смислу члана 96. став 3 тога закона (доношење рјешења у поновном поступку ревизије након поништења или укидања рјешења и враћања на поновни поступак), рјешења којим је странци повећан проценат војног инвалидитета, односно утврђен већи обим права у смислу члана 99 тога закона и рјешења донесеног у смислу члана 100 тога закона (понављање поступка), што у конкретном очигледно није случај, јер ранијим рјешењем туженог од 15.6.2015. године, је било поништено наведено првостепено рјешење и истим рјешењем одлучено о правима тужиоца, а није враћен предмет на поновни поступак. Након поништења тог рјешења од стране Врховног суда (пресуда од 13.6.2018. године), опореним актом је у ставу 2 диспозитива поништено исто првостепено рјешење и истовремено ријешено о правима тужиоца, а није враћено на поновни поступак. То што

је то рјешење поништено наведеном пресудом Врховног суда не даје могућност туженом да у поновном поступку поништава првостепено рјешење и истовремено рјешава о правима тужиоца. Овакво одлучивање је у супротности са чланом 196 став 2 Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“ број 13/02, 87/07, 50/10 и 66718). Осим тога, треба указати на то да се поништењем рјешења у смислу члана 254 Закона о општем управном поступку поништавају све правне посљедице које је то рјешење произвело, па нема могућности за поништење рјешења већ само за његово укидање, јер се укидањем спречавају даље произвођење правних посљедица ранијег рјешења, а сходно одредби члана 96 став 1 Закона. Ово и из разлога што је тужиоцу призната мања категорија и проценат инвалидитета, па у том случају има мјеста само укидању првостепеног рјешења и признавању права у будуће, а не поништавању рјешења.

Како нижестепени суд није санкционисао наведене повреде правила поступка, то је по оцјени овог суда, побијана пресуда захваћена повредама поступка из одредбе члана 35 став 2 ЗУС, па се отуда захтјев тужиоца, на основу одредаба члана 40 став 1 и 2 тог закона уважава, побијана пресуда преиначана тако да се тужба уважава и оспорени акт поништава, јер је остварен основ из одредбе члана 10 тачка 2 и 4 истог закона за његово поништење.

Одлука о трошковима поступка заснива се на одредби члана 49 и 49 а) став 1 ЗУС којом је прописано да је странка која изгуби спор дужна противној странци надокнадити трошкове спора, члану 397 Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13) којим је прописано да ће суд када преиначи одлуку против које је поднијет правни лијек, одлучити о трошковима поступка и члану 387 истог закона којим је регулисано ако је прописана тарифа за награде адвоката или за друге трошкове, ови трошкови ће се одмјерити по овој тарифи. Висина трошкова, коју је тужени дужан исплатити тужиоцу, кога заступа адвокат одређена је сходно Тарифи о наградама и накнади трошкова за рад адвоката („Сл. гласник РС“, број 68/05 – у даљем тексту: Тарифа) којом је у Тарифном броју 3 прописано да, за састављање тужбе са паушалом тужиоцу припада износ од 877,50 КМ и за састављање захтјева за ванредно преиспитивање такође износ од 877,50 КМ, па је тужиоцу укупно досуђени износ од 1.755,00 КМ, јер је толики захтјев тужилац и поставио па суд није могао ићи преко постављеног захтјева.

Записничар
Маја Савић

Предсједник вијећа
Едина Чупељић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић